

A szociálpolitika megváltozó kontextusai az információs társadalomban

A gazdasági racionalitás mentén felépített korszerű politikai stratégiának a hátrányos helyzetűekre mint potenciális tudáshordozókra, „vagyonelemekre” kellene tekintenie. Ezen a „makro-szinten” jelenik meg az új tervezési és szemléleti kiindulópont: a tudásvagyon-gazdálkodás. Ez az érintett társadalmi csoportnál „újraírja” a beavatkozás lehetőségeit és imperatívuszait. Az „Információs társadalom szakmai napok” alkalmából rendezett konferencia válogatott előadásait bevezető tanulmány ebből a szempontból tekinti át röviden az idősek, a kismamák, a fogyatékosok, a romák, a társadalom anyagi és szellemi értelemben leszakadó negyede és az állami gondozottak helyzetének a tudásvagyon-gazdálkodás szempontjából leírható jellegzetességeit.

Kulcsszavak: szociálpolitika, információs társadalom, tudásvagyon-gazdálkodás, hozzáférés

Szerzői információ:

Z. Karvalics László

Történész, az információs társadalom kutatója. A Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Információmenedzsment Tanszékének vezetője, az 1998-ban alapított ITTK (Információs Társadalom- és Trendkutató Központ) igazgatója 1998–2005 között. 1992 óta az Információtörténelem Műhelykurzus vezetője. Az információs társadalommal foglalkozó különféle kurzusok tananyagának kidolgozója, számos szakkönyv és tanulmány szerzője. Legutóbb megjelent könyve: *Bevezetés az információtörténelembe* (Gondolat, 2004). „Kiváló Oktató” (1999), 2000-től Széchenyi-ösztöndíjas. Az információs társadalom témakörében végzett, nemzetközileg elismert kutatásaiért 2004-ben a Magyar Köztársasági Érdemérem Polgári Tagozatának Lovagkeresztje kitüntetést kapta. A Nemzeti Hírközlési és Informatikai Tanács tagja. 2005-ben habilitált az ELTE-n.

E-mail: zkl@itm.bme.hu

Így hivatkozzon erre a cikkre:

Z. Karvalics László. „A szociálpolitika megváltozó kontextusai az információs társadalomban”. *Információs Társadalom* VI, 2. szám (2006): 10–14.

<https://dx.doi.org/10.22503/inftars.VI.2006.2.2>

A folyóiratban közölt művek

a Creative Commons Nevezd meg! – Ne add el! – Így add tovább! 4.0

Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően használhatók.

Z. Karvalics László

A szociálpolitika megváltozó kontextusai az információs társadalomban

A hagyományos szociálpolitikai gondolkodást (mindazon túl, amit Csepeli György oly pontosan bemutat a „rég” és az „új” szembeállításával) több szemléleti kiindulópont zárta kalodába immár sok-sok politikai cikluson keresztül.

A „gondoskodó” alapállás költségvetési oldalról automatikusan feltételezte, hogy a hátrányos élethelyzet enyhítésére, a társadalmi integráció visszaállítására, megőrzésére vagy fenntartására fordított összegek a pénz és a javak áramának improduktív köréhez tartoznak. A „befektetésként” felfogott szociálpolitikai büdzsé „haszna” a társadalmi béke, a további degradálódás megállítása, bizonyos csoportoknál pedig egyfajta „humanitárius kötelezettség” mint civilizatorikus misszió teljesíthetőségének tudata. Ha az *esélyteremtés* mint az utólagos *korrekció* helyett a *megelőzést* előtérbe helyező alternatív megközelítés meg is jelent a szakmai közgondolkodás különböző szinterein, s néhány esetben a politikai mechanizmuson keresztül valóságos programként vagy intézményi-működési újdonságként tartósan be is tudott épülni a meglévő mechanizmusok közé, az improduktivitás bővös köréből nem tudott kiszakadni. Marxot parafrázálva: a pozitív oldal keresésekor nem az értéktöbblet jelent meg a lehetséges igazodási pontok között, hanem inkább az „értécsökkenés” mértéke. Másképpen: még a megelőzés is egyfajta *defenzív prevenciónak* volt tekinthető, ami ráadásul makacsul nem számolt (ha egyáltalán számolási műveletet végzett) a legfontosabb közgazdasági változóval, az *elmaradt haszonnal*, ami az új értékek termeléséből kizárt társadalmi csoportokban „testesült meg”.

Az ipari korszakban mindennek nem tudati, hanem strukturális okai voltak: a különböző hátrányos helyzetek által érintetteknek a tudásszerzés intézményi formáiba való integrál(ód)ási nehézségei és a foglalkoztatási rendszerből való (szükségszerű) távolmaradása szinte kizárólag a korrekciós gondolkodásmódnak és a „gondoskodó” típusú beavatkozásnak tudott teret nyitni. Az információs korszakváltás azonban éppen ezekben a metszetekben cserélte le a leglátványosabban a hagyományos működésmódokat: a szellemi munka felértékelődésével és az értéktermelés minden szintjét átjáró információ- és tudástechnológiai robbanással olyanok számára is kitágult a tudásszerzés és a foglalkoztatathatóság birodalma, akik korábban reménytelenül el voltak zárva ettől a világtól.

Megfelelő informatikai megoldásokkal például ma már a mozgásfogyatékos vagy a látássérült is teljes értékű „szimbólummanipulációs” tevékenységet tud végezni, és ezzel – elvileg – tökéletesen integrálható különféle munkaszervezetekbe, természetesen csak akkor, ha megfelelő időben és megfelelő pedagógiai környezetben jut hozzáféréshoz, és beletanulhat az eszközkörnyezetbe és az annak segítségével elvégezhető speciális tevékenységekbe.

Az információs korszakkal eljött az *offenzív prevenció* időszaka: a szociálisan hátrányos helyzetűek számára a lehetőségadás nem, illetve nemcsak vagy nem elsősorban humanitárius, hanem gazdaságilag és *fiskálisan is racionális tett*. Olyan „befektetés”, amely értéktöbbletet eredményez, s ezen keresztül teszi szükségtelemmé a gondoskodás számos hagyományos formáját. Így válik – ismét csak Csepeli tipológiájára utalva – a *problémafenntartó* helyett *problémamegoldóvá*, a *juttatásos* helyett *szerződésessé* az alapviszony. Első ránézésre látszólag az oktatáspolitikai és a kultúrpolitikai értékelődik fel, de valójában ezek is csak eszközök egy még átfogóbb, gazdasági kiindulópontú, korszerű politikai stratégiában, amely a hátrányos helyzetűekre mint potenciális tudáshordozókra, „vagyonelemekre” tekint. Ezen a „makroszinten” jelenik meg az új tervezési és szemléleti kiindulópont: a tudásvagyon-gazdálkodás.

Tudásvagyon-gazdálkodás: az új *primus inter pares* a szociálpolitikában

A tudásgazdálkodás (*knowledge management*) megjelenése nemcsak a vállalati szervezetet és a működési folyamatokat alakította át, hanem elsősorban szemléleti fordulatot hozott a munkaerő-gazdálkodásban, a kiválasztásban és a képzésben – felértékelve és a vállalat vagyonelemei közé sorolva az emberek által hordozott ügyfél-tőkét, szervezeti tőkét és kompetenciát.

A vállalati közegben megszülető és ott továbbfejlesztett eljárások és technológiák azóta megkezdtek az „átszivárgást” a nagy szervezetek és közintézmények világába is, a kormányzati munka, a felsőoktatás és a nagy civilszervezetek tekintetében egyaránt. Ennek részeként már nemcsak a vállalati dolgozóra lehet tudáshordozóként (a tudástőke megtestesítőjeként) tekinteni, hanem egy nemzetállami szintű stratégiai tervezés részeként *minden egyes állampolgár egyfajta „vagyontárgynak”, a közös javak és a közös tudás gyarapítására és értékesítésére alkalmas erőforrásnak tekinthető.* (A tudásvagyont már ilyen jelentésben használja – oktatási kontextusban, az „újratermeléssel” összekötve – Csapó Benő, a hazai oktatáskutatás egyik vezető alakja.) Innen nézve jelentenek az értéktermelés színtereiről kiszorulók – ahogy korábban láttuk – elmaradt hasznok, és óriási jelentőségűvé nő, hogy miként sáfárkodunk azokkal, akik viszont jócskán kiveszik vagy kivehetnek a részüket a tudás és a javak bővített újratermeléséből.

A tudásmenedzsment szakirodalmának „új hullámában” megszületett *tudásvagyon-gazdálkodás (knowledge asset management, KAM)* terminus mintha csak erre a kihívásra felelne. Noha a korábban két ágra, a (kommunikációelvű) folyamatközpontú és a (dokumentumelvű) termékközpontú megközelítésre szakadt diszciplína újraegyesítése érdekében alkották meg, valójában kiválóan alkalmas arra is, hogy központi kategóriaként értelmezzen és szervezzen minden olyan elméleti és gyakorlati útkeresést, ami az emberi erőforrásokkal áll kapcsolatban, országos és stratégiai mezőben is. Ha ugyanis ilyen szemmel tekintünk minden aktuális társadalom- és gazdaságpolitikai deficitre és minden lehetséges kitörési pontra, akkor egységesen, tudásvagyon-gazdálkodásként tudjuk értelmezni a tudásműveletekhez kapcsolódó valamennyi szakfeladatot és a korábban kizárólag ágazati szinten kezelt fejlesztési kérdéseket is.

A tudásvagyon-gazdálkodás mint kiindulópont valamennyi érintett társadalmi csoportnál „újraírja” a beavatkozás lehetőségeit és imperatívusait. A teljesség igénye nélkül nézzük meg, hogyan fest mindez az idősek, a kismamák, a fogyatékosok, a romák, a társadalom anyagi és szellemi értelemben leszakadó negyede és az állami gondozottak esetében!

Az *idősek* (nyugdíjasok, inaktívak, öregedő munkavállalók) esetében a fejükben lévő tudásvagyonnak az értéktermelő folyamatokba való becsatornáztatósága egyrészt csökkenti a passzívvá váló tudásmennyiség miatti „veszteséget”, másrészt foglalkoztatottságot generál, továbbá enyhít az ellátórendszer terhein és javítja az életminőséget. S mivel elsősorban az értéklánc magasabb regisztereiben elhelyezkedő munka (a szellemi alkotótevékenység, a nyelvtudáson alapuló szakmunka, a szakértői tevékenység, a pedagógiai asszisztencia stb.) végezhető időskorban is, egyértelmű a stratégiai cél: a foglalkoztatottság szerkezetének lassú minőségi átalakítása ebben az irányban, illetve olyan felületek, formák, segítő intézmények rendszerének létrehozása, amelyek e kihasználatlan „kapacitás” hasznosulásához járulnak hozzá. (Dombi Gábor és Faragó Judit tanulmánya sokoldalúan adatomlja mindezt.)

Különösen fontos célcsoport a *kismamáké*, akik közül sokan *friss diplomás, magasan kvalifikált szakemberek*, és akiknek a tudása megfelelő intézményrendszer és folyamatos szakmai interakciók híján viszonylag gyors avuláson megy keresztül – számukra a megfelelő intézményrendszer jelentheti a megoldást (ahol gyermekükre szakképzett pedagógus vigyáz, amíg ők az internet használatát tanulják és gyakorolják, távmunkát végeznek, képezik magukat, vagy éppen vállalkoznak). A *kismamareintegrációs centrumok* hálózatának kiépülése sokat segíthet, ennek elmaradása a tudásvagyon nettó veszteségét bővíti. Jellemző, hogy a tudásértékelés módszertana (*knowledge assessment methodology*) például kiemelt célcsoportként tekint a nőkre, és az oktatási mutatókkal azonos szorzóval számoló „nemi indikátorokat” (*gender indicators*) használ.

Az EU figyelmének középpontjában álló *fogyatékosok (disabled)* egyes csoportjai esetében a leglátványosabb a versenyképesség felé forduló szemléleti váltás. Számos „legjobb gyakorlat” igazolja már, hogy az a látás- vagy mozgáskorlátozott személy, aki megfelelő IKT-háttértámogatással foglalkoztathatóvá válik, növeli a tudásvagyonát, és munkavállalóként nagyrészt ki is kerülhet az ellátórendszerekből. Mindaddig, amíg a fogyatékkal élők tömeges foglalkoztatása nincs megoldva, foglalkoztatási célú támogatásuk veheti át a hagyományos „gondoskodás” szerepét, miközben az infokommunikációs vérkeringésbe való bekapcsolásukat elősegítő innováció élénkítése kutatás-fejlesztési célként jelenik meg. A könyvtárak digitális akadálymentesítése például, amit Várhelyi Eszter tanulmányából ismerünk meg, jól jelzi, hogy „ez” a szociálpolitika már egészen más témákról és törekvésekről szól, mint bármelyik korábbi.

A *romák* esetében is azt a kérdést kell először feltenni, hogy vannak-e olyan kulturálisan kódolt „tudásvagyon-elemeik”, amelyekbe érdemes „befektetni”. Mivel jó néhány ilyen találunk (a zenei kultúrától a szín- és formagazdag képzőművészetig), szinte önként adódnak azok a jellemzően közösségi és oktatási formák, amelyek ezeknek a megfelelő „kihordását”, „csatornázását” bővülő spirálpályára helyezhetik.

Abban a társadalom majdnem egynegyedét jelentő csoportban, ahová az „*alacsony iskolázottságúak, az alacsony jövedelműek, a munkanélküliek, a leszakadók*” tartoznak, s ahol a hátrányos helyzet jellemzően megsokszorozódik, a kitörés útja a szűk keresztmetszetnek tekinthető oktatási rendszeren át vezet. Egyedül az oktatástól remélhető, hogy a munkaerő-piaci igényekkel „interoperábilis” készségekkel és alaptudással vérteti fel a „belépő” generációkat, a jelenlegi reménytelenség helyett egyfajta „tudásvagyoni-minimumot” biztosítva, ahonnan már mód nyílik speciális, ráépülő tudás megszerzésére. Amikor már vannak meglévő, hasznosítható tudáselemek, akkor az út már természetesen az ezekre épülő foglalkoztatási, felzárkóztató és tehetséggondozási formákon át vezet tovább – mindenütt, ahol erre van szükség, megfelelő informatikai környezetben. (Minderre remek hazai példa a Pankucsi Márta által bemutatott Digitális Középiskola modellkísérlete.)

Az offenzív prevenció hiánya legtisztább formában az *állami gondozottakkal* kapcsolatos sok évtizedes deficitben érhető tetten. Az államnak módjában állna megfelelő pedagógiai-didaktikai és infrastrukturális peremfeltételekkel a legjobb környezetet biztosítani ahhoz, hogy a mentális traumák korrekcióján felül magas szintű „tudásgyárként” az értéktermelés minél magasabb pontjait „terelje” a több tízezer gyermeket, akikről gondoskodnia kell. Ehelyett a maradványelv és a kontraszelekció ördögi körében eleve az „eltartandók” piacára „termel” a rendszer: a sikeres továbbtanulás, a teljes élet lehetősége ma még csak kivétel. Különös, hogy ma már – a világ számos országához hasonlóan – Magyarországon is van pl. átfogó program a börtönben lévő információs írástudásának megalapozására, de fel sem vetődött stratégiai program szintjén, hogy az állami gondozottakat a számítógépre és az internetre épülő „információs forradalommal” hozzák a jelenleginél sokkal kedvezőbb helyzetbe, pedig fajlagosan kis befektetéssel (de nagy szemléleti fordulattal) a leszakadásra predesztináltak helyett akár egyfajta „elitképzésben” is lehetne gondolkodni.

Sok idő eltelik azonban még, amíg körülvesznek majd minket az egykori állami gondozottakból lett „cyberjanicsárok” vagy „digitális pretoriánusok”. Addig sokkal időszzerűbb annak felismerése, hogy a háztartásvégpontokig, illetve a közösségi megoldásokig elhatoló informatizálás a tudásvagyon-gazdálkodás egyik legfontosabb házi feladata. Lengyel György és Hohl Ferenc tanulmányaiból kiderül, hogy noha a teleházak esetében pl. nagy a fluktuáció, és az új kultúra behatolása a vidéki háztartásokba meglepően sok konfliktust (is) gerjeszt, e folyamatnak nincs alternatívája. A hálózati társadalomban és a hálózati gazdaságban a *hálózati lét az esélyteremtés kiinduló peremfeltételévé* válik. A „hagyományos” szociálpolitikában mindez az informatizáláshoz kötődő ismeretek azonnali és elmélyült beépítését igényli minden szinten: a segítő intézmények praxisától a felsőoktatásig (ahogy arra Molnár Dániel tanulmánya remekül rámutat). Ennél is meghatározóbb azonban, hogy a szociálpolitika „helyének” is meg kell változnia: a jelenlegi tárcaszintű (vagy tárcarészlegekre bízott) kezeléséből a tudásvagyon-gazdálkodás szemléleti fordulata révén az információs társadalomban kabinetkérdéssé kell emelkednie.

És cseppnyi kétségünk se legyen: a szociálpolitika csak az egyik terület, ahol az információs korszak alapvető szemléleti fordulatot követel a kormányzati munka hangsúlyaiban és prioritásaiban. Mi más volna a versenyhátrány-csökkentés helyett versenyelőny-teremtésben való gondolkodás? Hány helyen volna szükség offenzív

prevencióra a gazdaságban? Hogyan fogalmazható újra a „vidékpolitika” a tudás- vagy gazdálkodás felől? A legjobb beavatkozási lehetőségeket, illetve a legnagyobb átalakítóképességet keresve miért és hogyan mutat szinte minden a közoktatás felé?

Valahol azonban el kell kezdeni ezt a fordulatot, és ehhez megfelelőnek tűnik a szociálpolitika: itt legalább a diskurzus elindult már, és – Göncz Kinga bevezetőjéből is jól láthatóan – nyitott fülek, szívek és elmék várják, hogy továbbléphessünk.